

гръцко наследство. От друга страна, Ф. Грегоровиус, току-що нарекъл кръстоносците варвари, неочаквано заявява: „Начало на новата ѝ история (на Гърция – А. Ф.) е поставено именно от латините и тази нова история е не по-малко пъстра от древната“ [195], с. 138.

Тъй като излиза, че „Републиката на Свети Марко“ не е способна да владее всички гръцки земи, тя ги поделя между своите аристократи [195], с. 150. В руската история тези събития вероятно са намерили отражението си в затрудненията на императорската администрация при подялбата на огромните новгородски земи и богатства, завладени от руските войски през XV в. по времето на Иван III Грозни.

„Венецианци, зажадняли за приключения, кръстосват гръцките морета, въобразяват си, че са аргонавти от XIII в.“ [195], с. 150. Може би именно тези средновековни пътешествия са в основата на бъдещите „древногръцки“ митове за аргонавтите, възпети от „античния“ сляп Омир. Във всеки случай, стигаме именно до този извод след разпада на глобалната хронологична карта до няколко хронологични измествания, вж. по-горе.

От значение е, че има големи празноти в Скалигеровата история за държавите на франките в територията на средновековна Гърция през XII–XV в. поради „липсата на исторически документи“ [195], с. 158. Едно е ясно: „Феодализмът бе... могъщ и създаде жизнена, непреходна държава“ [195], с. 158. Ф. Грегоровиус казва: „Това е времето, когато приказките и преданията се превръщат в действителност“ [195], с. 164. Вероятно именно през тази средновековна епоха почва да процъфтява „антична“ Гърция. А повечето „антични гръцки събития“ са, изглежда, събития от средновековието, случили се на Балканите и по-конкретно на територията на България.

„Княжеският двор на Готфрид II Вилардуен... дори на Запад се слави с изтънчените си нрави“ [195], с. 167, 162. В Тива и Атина се заселват търговци от Генуа и Венеция, развихря се плодотворна конкуренция [195], с. 184. Започва бурен разцвет на литературата и изкуствата, от които, както днес смята Скалигеровата история, „кой знае защо“ нищо не е останало [195]. Според нас всичко това е захвърлено в „античността“.

Смята се дори, че титлата „херцог на Атина“ е въведена за ПЪРВИ ПЪТ чак по време на средновековното завладяване на Гърция от франките. От друга страна, според Скалигеровата история, СЪЩАТА ТИТЛА съществувала и през „античността“ [195], с. 188(4), 188(5).

Следващият период в разцвета на „антична“ Гърция и „античните“ Балкани вероятно е през епохата XV–XVI в., след падането на Византийската империя през 1453 г., когато тя е завоювана от османците = атаманите. Но да се върнем в епохата на франките.